

Teza: pozostawienie środka odwoławczego bez rozpoznania.

Odwołanie od postanowienia OSD OIRP w L. o utrzymaniu w mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w L. o odmowie wszczęcia dochodzenia jest niedopuszczalne z mocy ustawy.

Sygn. akt WO-194/19

POSTANOWIENIE

z dnia 28 stycznia 2021 r.

***Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie :
Przewodniczący: S WSD Michał Łukasik***

Sędziowie : S WSD Piotr Karwat

S WSD Marta Stryjek - sprawozdawca Protokolant: Dorota Waleszkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2021 r. w Warszawie na posiedzeniu

zażalenia Pani E. Ł. od postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w L. z dnia 10 lipca 2019 r. o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w L. o umorzeniu dochodzenia wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego

postanawia

1.
pozostawić środek odwoławczy bez rozpoznania,
2.
kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych.

Uzasadnienie

Okoliczności faktyczne sprawy niniejszej przedstawiają się następująco:

Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2019 r. (sygn. akt RD 15/19) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w L. odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie wywołanej zawiadomieniem Skarżącej dotyczącym radcy prawnego M. R.. Od postanowienia tego odwołała się Skarżąca wnosząc w terminie odwołanie. Odwołanie to zostało rozpoznane przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w L. postanowieniem z dnia 10 lipca 2019 r. (sygn. akt OS 10/2019), na mocy którego utrzymane zostało w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w L. o umorzeniu dochodzenia wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego.

W dniu 17 lipca 2019 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w L. działając z urzędu na podstawie art. 105 § 1-4 Kpk postanowieniem sprostował oczywistą omyłkę pisarską w postanowieniu z dnia 10 lipca 2019 r. w ten sposób, że w miejsce powołanego w pkt 1 postanowienia art. 17 § 1 pkt 1 Kpk powołano art. 17 § 1 pkt 2 Kpk, a wskazanie o „braku znamion przewinienia dyscyplinarnego” postanowiono sprostować w ten sposób, że utrzymanie w mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika ma miejsce w związku „z niepopelnieniem czynu wypełniającego znamiona przewinienia dyscyplinarnego”.

Oba postanowienia - zarówno to z 10 lipca 2019 r., jak i to o sprostowaniu z dnia 17 lipca 2019 r. - zostały doręczone Skarżącej ze stosownymi pouczeniami. W zakresie postanowienia z dnia 10 lipca 2019 r. Skarżąca została pouczone, iż

postanowienie to jest ostateczne i nie przysługuje od niego środek odwoławczy, w zakresie natomiast postanowienia o sprostowaniu omyłki - Skarżąca została pouczone o prawie wniesienia zażalenia w terminie 7 dni. Przed upływem 7-dniowego terminu Skarżąca wniosła do OSD OIRP w L. pismo zatytułowane „Odwołanie od postanowienia”, w którym zawarła polemikę z rozstrzygnięciem Sądu z dnia 10 lipca 2019 r. utrzymującym w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego. W swoim piśmie Skarżąca kwestionowała tak ustalenia faktyczne tego Sądu, jak i dokonaną ocenę prawną. W żadnym zakresie pismo Skarżącej nie negowało prawidłowości postanowienia OSD OIRP w L. o sprostowaniu oczywistej omyłki (tj. tego z dnia 17 lipca 2019 r., od którego służyło zażalenie).

Zarządzeniem Przewodniczącej Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w L. z dnia 20 sierpnia 2019 r. pismo Skarżącej zatytułowane „odwołanie od postanowienia” zostało przekazane Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych.

W toku rozpoznawania sprawy przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Skarżąca została wezwana - na podstawie art. 120 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (dalej „Kpk”) w związku z art. 427 § 1 Kpk i art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (dalej „ustawa o radcach prawnych”) - do wskazania, czy pismem oznaczonym jako „odwołanie od postanowienia” zaskarża postanowienie OSD OIRP w L. z dnia 10 lipca 2019 r. o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w L. czy też postanowienie OSD OIRP w L. z dnia 17 lipca 2019 r. o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej.

Z pisma Skarżącej z dnia 2 marca 2020 r. stanowiącego odpowiedź na wezwanie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego do uzupełnienia braków formalnych wynika w sposób nie budzący najmniejszych wątpliwości, iż przedmiotem zaskarżenia jest postanowienie OSD OIRP w L. z dnia 10 lipca 2019 r. o utrzymaniu w mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w L. o umorzeniu dochodzenia wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego. Treść pisma Skarżącej nie daje w żadnej mierze podstaw do przyjęcia, że przedmiot pretensji (zaskarżenia) stanowi postanowienie o sprostowaniu oczywistej omyłki. Uzupełniając można jedynie wskazać, że Skarżąca zarówno w piśmie z dnia 2 marca 2020 r., jak i kolejnym skierowanym do tut. Sądu, ponowiła swoją wcześniejszą ocenę wyrażaną przed organami dyscyplinarnymi OIRP w L., iż działania radcy prawnego są nieetyczne i wymagają reakcji dyscyplinarnej. W żaden sposób nie przedstawiła argumentacji, która miałaby przemawiać za koniecznością zmiany postanowienia OSD OIRP w L. o sprostowaniu omyłki pisarskiej.

Ten stan faktyczny, sprowadzający się w zasadzie do konsekwentnego manifestowania przez Skarżącą niezadowolenia z postanowienia OSD OIRP w L. o utrzymaniu w mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, ma ten skutek na płaszczyźnie prawno- procesowej, że zażalenie Skarżącej należy pozostawić bez rozpoznania. Skoro środek odwoławczy wniesiony przez Skarżącą wywiedziony jest od postanowienia OSD OIRP w L. z dnia 10 lipca 2019 r. o utrzymaniu w mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w L. o umorzeniu dochodzenia, jest on niedopuszczalny z mocy ustawy. Postanowienie OSD OIRP w L. z dnia 10 lipca 2019 r. jest ostateczne, o czym zresztą Skarżąca była pouczone przez OSD OIRP w L..

Zgodnie z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych tą ustawą do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kpk. Przepis art. 426 § 1 Kpk stanowi, iż od orzeczeń sądu odwoławczego nie przysługuje środek odwoławczy. Uregulowanie to jest konsekwencją dwuinstancyjności postępowania. A zatem orzeczenie sądu dyscyplinarnego wydane - jak w sprawie niniejszej - po rozpoznaniu środka zaskarżenia nie podlega zaskarżeniu. W realiach sprawy niniejszej oznacza to, że odwołanie od postanowienia OSD OIRP w L. z dnia 10 lipca 2019 r. o utrzymaniu w mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w L. o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia 29 kwietnia 2019 r. jest niedopuszczalne z mocy ustawy. Przeciwnie zapatrywanie oznaczałoby, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych stanowi kolejną (trzecią) instancję od rozstrzygnięć dwóch instancji organów dyscyplinarnych, które nie dostrzegły w działaniu radcy prawnego przesłanek warunkujących odpowiedzialność dyscyplinarną. Tego rodzaju pogląd nie ma racji bytu w aktualnym stanie prawnym.

Środek odwoławczy niedopuszczalny z mocy ustawy pozostawia się - w myśl art. 430 § 1 Kpk w związku z art. 426 §1 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych - bez rozpoznania.

Z tych względów należało postanowić jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych.